

fer bleve optagne, men de Grunde, som bestemte Borgerrepræsentanterne til at være derimod, vare ikke Grunde imod selve Principet. Hvad de havde imod at indføre saadanne Bestemmelser i den nævnte Lov, var, at de ikke vel kunde gennemføres for en enkelt Kommune eller for en vis Klasse af Kommuner i Landet, men at de, for praktisk at kunne udføres, maatte gennemføres paa een Gang for samtlige Kommuner i Landet, og da dette ikke blev Tilfældet ved det kjøbenhavnske Lovforslag, var det den ene Grund, hvorfor Borgerrepræsentanterne havde været imod de Bestemmelser, som Magistraten havde tiltraadt. Dernæst havde de ogsaa været imod dem paa Grund af, at der var den Bestemmelse, at de Vedkommende skulde svare fuld Skat af den hele Indtægt i den Kommune, hvorfra de havde Indtægten, medens man havde meent, at der var Grund til at lade Dpholdskommunen eller den Kommune, hvori Vedkommende boede, tilflyde en vis Del af Staten. Smidlertid vandt dette Spørgsmaal en saa stor Tilstemning her i Folkethinget, at Bestemmelsen blev vedtagen her med 58 Stemmer mod 24, men da Sagen kom til Landstthinget, udstemte dette disse Bestemmelser af den kjøbenhavnske Lov, og da Folkethinget maatte slutte sig dertil, udkom den uden at have nogen Bestemmelse om den saakaldte interkommunale Bessatning. Denne Skattelov af 19de Februar 1861, havde imidlertid en Bestemmelse om Revision efter en vis Tids Forløb, og da denne Revision forelaa, kom Spørgsmaalet frem igjen. Det var i den 16de Session, og Kjøbenhavns Magistrat havde ligeledes da indstillet, at Bestemmelsen om den interkommunale Bessatning maatte blive optagen dert. Der blev nedsat et Udvalg, hvilket udarbejdede Forslag angaaende denne Bessatning og indsatte dette i Loven, men Revisionen af denne Lov blev ikke tilendebragt, og der er det Ubegribelige derved, at den nu gjældende Lov, stik imod dens egen Bestemmelse, ikke siden er bragt frem til Revision. Man har fra Regjeringens Side fiddet denne Lovbestemmelse overhørig, og Nøgledagen har hidtil ikke troet at ville tvinge Regjeringen til at fremkomme med denne Revision, der saaledes staar hen, uden at Lovens

Bud derom er stet Fyldest. Borgerrepræsentanternes Indvendinger vare imidlertid tagne tilfølgelse af det Udvalg, jeg sidst omtalte, saaledes at de ikke længere kunde paaberaabes som en Hindring for Sagens Fremme, og det frengaar altsaa klart heraf, at det maa antages at være i Kjøbenhavns Kommunes Interesse, at Bestemmelser i denne Retning endelig gennemføres og blive til Lov. — Jeg skal nu bede det ærede Thing om at gaa over til at betragte Spørgsmaalet, saaledes som det er fremkommet for Landkommunernes Vedkommende. Mange af det ærede Things Medlemmer ville erindre, at der, da vi behandlede Landkommunalloven af 6te Juli 1867, dert var indsat en Række af Bestemmelser, som tilføjede ogsaa i Landkommunerne at gennemføre den interkommunale Bessatning. Denne Bessatning vandt en stor Tilslutning i Folkethinget, og det var kun en bestemt Modstand fra den daværende Indenrigsministers Side, der gjorde, at man her til Slutning, meget imod Folkethingets flertals Villie, maatte finde sig i at udflyde disse Bestemmelser. Indenrigsministeren stillede sig imidlertid ikke saaledes, som jeg her har antydnet, fordi han i Principet var imod Sagen, men fordi han havde den Opfattelse, at den ikke hørte hjemme i en Lov om den kommunale Bestyrelse, hvorimod han mente, det var et Spørgsmaal, der maatte behandles i en almindelig Lov for samtlige Landets Kommuner. Han stillede endog i Udfigt, at han, hvis han vedblev at være Minister, vilde fremme Sagen, og han udtalte ligefrem, at det var en Sag, der maatte komme frem. Der er altsaa ogsaa for Landets Vedkommende af Folkethinget antaget, at denne Sag er af stor Interesse for det, og der er saaledes endnu kun Spørgsmaal om Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn. Med Hensyn til dem skal jeg tillade mig at bringe i det ærede Things Erindring, at der nylig har været nedsat en Kommission til at afgive Betænkning over Kjøbstædernes Forhold, og at denne Kommission har gjort følgende Indstilling: „at Enhver, som driver borgerlig Næring eller anden Forretning i en Kjøbstad eller har Indtægt af Eiendomme i samme, svarer personlige Skatter til Kommunen i Forhold til den Ind-